

Nieuw!

Column Elly

Iedere twee weken vertelt Elly over haar te vroeg geboren dochter Lotus.

De thuiskomst

Na ruim 13 weken ben je eindelijk thuis. De belofte van je thuiskomst gaf hoop en jij gaf me de kracht om door te gaan, al die weken dat ik aan je couveuse zat. Troost vind ik in het nummer van Guus Meeuwis: *Dat komt door jou*. Het is alsof het nummer voor jou is geschreven.

Bij je geboorte woog je slechts 770 gram, nog geen pak suiker. Ik kon je niet optillen, tegen me aan houden, knuffelen of ruiken. Ik moest het doen met een handaanraking door twee deurtjes in je couveuse.

Dat je nu thuis bent, is onwerkelijk en ik heb gemengde gevoelens. Van vreugde, maar ook van onzekerheid. Ik stond in de woonkamer met jou in mijn armen en dacht: en nu? Wat moet ik doen? Maanden heb ik aan je bedje gezeten vol hoop en angst, uitgekeken naar dit moment en nu wist ik niet wat ik moest doen. Je broers en zus zijn zo trots en blij met jou. Al die maanden hebben ze zich geschikt en voorbeeldig gedragen. Niet geklaagd dat ze geen aandacht kregen, of dat mama ze niet naar bed bracht.

Oma had op deze feestelijke dag voor een prachtige roze taart gezorgd met de tekst: *Welkom thuis Lotus*. De slingers hingen in de kamer, de burens hadden de vlag uitgestoken en de ooievaar stond in volle glorie in de voortuin. Onze woonkamer veranderde in een bloemenzee. Wat voelde het goed!

De eerste dagen trokken we ons terug in ons eigen veilige wereldje, als een soort van ontdekkingsstocht op zoek naar elkaar en een nieuw ritme. Je slaapt veel en huilen doe je heel zachtjes, als een jong poesje. Je stemmetje is nog niet zo krachtig. Je lijkt onbereikbaar, maar de overgang is voor jou te veel. Jij hebt tijd nodig en ik probeer je wereldje zo klein mogelijk te houden. Je bent een lief, zoet meisje. Onder je matrasje hebben we een sensormat, die afgaat zodra je stopt

met ademen. Ik denk niet dat ik zonder deze mat zou kunnen slapen. Eén nacht is deze afgegaan en mijn hart ging behoorlijk tekeer. Het is gelukkig bij die ene keer gebeven, maar de angst om je te verliezen blijft. Bijzonder hoe het leven soms een andere wending neemt. Dat kleine Sam, na vier maanden zwangerschap, niet bij ons mocht blijven. Jij wel.

Het is een bijzonder pad dat ik de afgelopen dertien weken samen met jou heb bewandeld, lieve Lotus. Zoals een vriendin in een gedicht aan mij schreef: *Jij kiest niet het pad, het pad kiest jou*. Zo voelt het ook. Jij hebt mij inspiratie, dankbaarheid en bewustwording gegeven. Vriendschappen hebben zich verdiept en familiebanden zijn aangehaald.

Nu zijn we compleet. Op de tiende dag van je thuiskomst zijn we voor de eerste keer samen naar buiten gegaan. Ik was deze dag officieel uitgerekend. Ik genoot van de buitenlucht en het zonnetje dat mijn huid verwarmde. Trots liep ik achter de kinderwagen met daarin een meisje van bijna 15 weken oud, nog kleiner dan een pasgeboren baby.

Binnenkort beginnen de ziekenhuisonderzoeken, tot die tijd nestel ik me in mijn huis. We staan aan het begin van een nieuwe fase. Een onzekere fase. We zien wel wat de toekomst brengt. Ik laat het op me afkomen en geniet van jou, van je ongelofelijk zijn. ■

Volgende keer: *Terug naar het ziekenhuis*

Reageren? Mail naar redactie@mijngeheim.nl.

DE NUMMER 1 IN LEVENSVERRAALEN ©

Mijn Geheim